

Boh je *verný* vo svojich sľuboch

1M 17, 1 - 2.15 - 16:

“ Keď mal Abrám deväťdesiat rokov, zjavil sa mu Hospodin a riekol mu: Ja som Boh všemohúci, kráčaj pod mojím dohľadom a buď bezúhonný, urobím zmluvu medzi sebou a tebou a preveľmi ťa rozmnožím.

Potom riekol Boh Abrahámovi: Svoju ženu Sáraraj nebudeš už volať Sáraraj, lebo jej meno bude Sára. Požehnám ju a dám ti z nej syna.

Mk 8, 31 - 34:

“ Potom ich začal poučovať, že Syn človeka musí mnoho trpieť a zavrhnutý byť staršími, veľkňazmi a zákonníkmi, musí byť zabitý a po troch dňoch vstať z mŕtvych. A povedal to celkom otvorene. Vtedy vzal Ho Peter nabok a začal Ho odhovárať. Ale On sa obrátil a vidiac svojich učeníkov, pokarhal Petra a povedal mu: Chod' za mňa, satan, lebo nemyslíš na veci Božie, ale na ľudské! Potom, privolávajúc zástup aj svojich učeníkov, povedal im: Kto chce ísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž a nasleduje ma.

Drahé sestry a bratia, milí priatelia, kolegovia na fakulte, študentky a študenti. Začnem jedným citátom. Pochádza od slávneho muža našej slovenskej histórie. Pred uhorským snemom raz povedal:

„Nerád sa odvolávam na historické práva, lebo verím, že ten kto dokáže silu, dostane aj právo.“ (V jeho reči to znelo takto: **Nelúbim sa odvolávať na historické práva, bo verím, že kto silu ukáže i právo dostane.**)

Možno ľahko uhádnete, kto mohol povedať tieto slová. Áno, bol to Ľudovít Štúr. Rozhodujúca je súčasnosť, nechcem sa odvolávať na históriu, na práva, ktoré vyplývajú z histórie. Tak to povedal.

Predsa štúrovci hľadali svoje korene. Nadviazali na tradíciu Veľkej Moravy, otcov viery Slovanov, Cyrila a Metóda. Zišli sa na Devíne a tam urobili svoj sľub vernosti. Hľadali korene svojej identity. „**Nerád sa odvolávam na históriu, treba dokázať, že sme jej hodní.**“ Aj tak by sa to dalo povedať, veľmi stručne.

Prečítali sme si dva dávne texty z Biblie. Jeden z veľmi dávnej minulosti. Druhý z udalostí prípravy Pána Ježiša Krista na svoju obeť na kríži. Hovorí o koreňoch našej viery. Oslovujú nás a cítime, že majú dočinenia aj dnes s nami. Chcú nás poučiť o tom, čím sme tým, čo veľmi dávno urobil Boh pre nás. Ba vlastne nie iba pre nás, ale pre všetkých ľudí všetkých národov zeme. Boh rôznym spôsobom dokazoval svoj záujem o nás. Konal oddávna. Jeho rozhodnutie nebolo chvíľkové. Túži po spoločenstve s nami.

Predsa, tak to všetci vidíme, sa na tieto historické základy, ktoré sú pevné a dokonalé, nestavia každý človek. Nie každý spozná ich hodnotu. Nie každý spozná, že bez nich stojí akoby na mäkkom podloží a pomaly sa prepadá a udusí sa vecami, ktorým nepatrí budúcnosť. Mnohí, povedzme to trochu obrazne, vyťahujú s ťažkosťami svoje nohy z blata vlastných bied a nevládu sa sami pohnúť ďalej.

Potrebujeme pevný základ pre svoje šťastie. Život je veľmi náročný. Prichádzajú často ťažké obdobia. Aj toto obdobie, ktoré práve prežívame je veľmi ťažké. Ohrozuje nás nie iba nepredvídateľná zákerná epidémia. Trpíme osamelosťou, niektorí cítia odcudzenie. Niektorí pochybujú o svojom smerovaní. Radi by sme pomohli mnohým, ktorí viditeľne, alebo kdesi v hĺbke duše trpia. Tak sa pýtame:

Ako sa presvedčiť, na čom je založené naše ľudské šťastie? Ako ho spoznať, tak aby sme o ňom nezapochybovali? Ako sa v našom čase presvedčiť o tom, čo stojí za to, za čo sa oplatí trápiť, zápasť za to a držať sa toho?

Drahé sestry a bratia!

Boh plní svoj sľub vernosti voči nám v Ježišovi Kristovi.

Boh je verný. Od nepamäti mu na nás záležalo. Od nepamäti mu leží na srdci túžba zachovania, každého vzácneho ľudského života. Boh je verný, plní svoje sľuby, ktoré nám oznamoval. Záleží mu na každom z nás, na každom členovi našich rodín, na našich spolužiakoch, našich cirkevných zboroch. Na tých, čo si v takýto deň dokážu na Neho spomenúť, čo sa k Nemu modlia, čo sa usilujú plniť Jeho svätú vôľu. Záleží mu aj na tých, ktorí akoby sa zaborili do bahna svojich vlastných nezdarov a nevedia sa pohnúť.

Spomeňme si na mnohé znaky tejto skutočnosti a uvedomme si, čo robí pre nás dnes.

1. On dal tento sľub naším otcom a matkám.

Abrahámovi dal sľub, že jeho potomstvo bude bohaté. Roky bežali a keď mala jeho manželka 75 rokov nahovorila svojho manžela, aby si vzal ďalšiu ženu a tá mu porodila Izmaela. Tak sa mal naplniť Boží sľub o bohatom potomstve. Boh však na svoj sľub nezabudol a v deväťdesiatke Sára počala. Zvláštny príbeh o Božej vernosti, ktorá sa prenášala do vernosti Abraháma a Sary.

Boh plní svoj sľub vernosti. My sme súčasť národov, ktoré vyšli z Abraháma Sary, otca a matky viery, ako hovorí aj Nová zmluva. Naš život však bol ohrozený. Boh musí konať.

Spomeňme si na to, čo urobil Boh. Pripravil svojho Syna na cestu kríža. Áno.

2. Boh oznámil Ježišovi Kristovi, ako sa nás rozhodol zachrániť.

A On v Pánovi Ježišovi Kristovi poučuje svojich o tom, že ide cestou ku krížu. Bolo to dôležité. Malo to prinajmenšom dva dôvody. On ako Syn človeka, ako Boží Syn vie, čo sa s Ním deje. Je to znak Jeho Božskej múdrosti. Boh mu to oznámil. Pre završenie sľubov o záchrane Božieho ľudu, bol tento krok dôležitý. Aj keď sa nad tým zastavuje rozum. Peter to nedokázal pochopiť. Smrťou otvárať cestu života?... Prečo Boh nenašiel inú cestu.

Boh sa tak rozhodol. Možno preto, aby skončili iné nezmyselné obete, za ktorými si ľudia ďalej robili čo chceli. Urobil to iste aj preto, aby ľudia uverili, že Mu na nás naozaj dokonale záleží. Aby ukázal, že zachraňuje život za cenu najväčšej obete.

3. Boh plní svoj sľub vernosti voči nám v Ježišovi Kristovi. On nás učí krížom spoznať hodnotu života.

Pozýva nás, aby sme sa nebáli kríža. Aby sme sa nebáli utrpenia a zápasov. Aby sme neustupovali pri najmenej nepríjemnosti, pri najmenej hrozbe. On utrpenie a kríž zvládol. A keď ho prijmem na seba otvára nám poznanie Jeho dokonalej lásky. Vtedy to dokonca môžeme pocítiť jasnejšie, ako počas slnečných dní.

Pre nás hrdých a odvážnych je typické, že chceme sami zmeniť veci, sami si zaslúžiť to, čo budeme mať ako svoju radosť a hrdosť. Štúr to povedal, za všetkých novovekých a možno aj starovekých ľudí: „Nerád sa odvolávam na históriu, treba dokázať, že sme jej hodní.“ To je iste dobrá zásada.

K nej dnes dostávame ako posilnenie krásne evanjelium: Boh nám dal právo odvolávať sa na Jeho sľuby. **„Ó Hospodine, pamätaj na svoje zľutovanie, na svoju milosť, lebo tie sú od vekov“** Ž 25,6.

Spomínajme na Božiu vernosť a dlhotrvajúcu Božiu milosť.

Boh je verný vo svojich sľuboch voči nám. Dal ich našim otcom a matkám. Stalo sa tak u Abraháma a Sary. Tento sľub vernosti platil pre všetko ľudstvo a dokonale sa dokázal v Ježišovi Kristovi. Hoci musel pre nás ísť cestou kríža. Boh ostal s Ním. Sľub Božej vernosti platí V Ježišovi aj pri nás.

Odvolávajme sa na históriu viery, ale žime vierou dnes. Nebojme sa kríža, ktorý na nás prichádza. On nám ho pomáha uniesť a pomáha nám vidieť za ním víťazstvo svojich plánov.

Dr.h.c. prof. ThDr. Július Filo
Katedra praktickej teológie